

Arrest

nr. 308 147 van 11 juni 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 10 april 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster wordt op 23 augustus 2021 in het bezit gesteld van een F-kaart in het kader van de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot.

Op 27 april 2023 wordt het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd met toepassing van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omdat er sedert 13 september 2022 geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen verzoekster en haar echtgenoot. Tegen deze beslissing stelt verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 295 957 van 20 oktober 2023.

Op 16 november 2023 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, wederom in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 23 november 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.11.2023 werd ingediend door:

*Naam: Y. (...)
Voorna(a)m(en): H. (...)
Nationaliteit: Turkije
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde Y. (...) Ü. (...) (RR. (...)) met wie zij op 26.12.2019 in het huwelijk trad, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° staat dat:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° omschrijft als volgt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene in het verleden het verblijfsrecht in functie van voornoemde referentiepersoon verkreeg nadat haar op 20.07.2021 een visum gezinshereniging werd toegekend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 23.08.2021 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 26.11.2021 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenote van de referentiepersoon met wie zij destijds zich vestigde. In de loop van haar verblijf veranderde de situatie echter volledig: Op 23.07.2022 diende de referentiepersoon een klacht wegens schijnhuwelijk in bij de politie (nr. (...)). Op 01.08.2022 ontving de DVZ van de gemeente Zele het bericht dat mijnheer Y. (...) was komen melden dat hij twijfelde aan de oprechtheid van zijn huwelijk met betrokkene en dat op 21 september (2022) de echtscheiding zou worden ingeleid. Op 07.09.2022 nam de heer Y. (...) vervolgens rechtstreeks contact op met onze administratie. Hij stelde dat hij niet meer samen met betrokkene sliep, dat hij overdag zo min mogelijk zijn eigendom betrad wegens het pestend en provocatief gedrag van betrokkene. Mijnheer Y. (...) stelde zich bedrogen en bestolen te voelen. Op 13.09.2022 werd betrokkene op een ander adres ingeschreven waar zij heden nog steeds verblijft.

In navolging van de bovenstaande feiten werd er een einde aan betrokkenes verblijf gesteld op 27.04.2023 (Bijlage 21). Betrokkene tekende beroep aan tegen deze beslissing dewelke werd verworpen op 20.11.2023 (Arrest nr. 295 957, RvV). Betrokkene betwistte daarbij niet dat de relatie tussen haar en de referentiepersoon beëindigd is en dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Evenmin betwist betrokkene dit gegeven in onderhavige aanvraag. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat er minstens sedert 13.09.2022 geen sprake meer is van een gezinscel gezien er sedertdien geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon.

Uit niets kan blijken dat de situatie heden veranderd is. Betrokkene verblijft te V. (...) ZELE terwijl de referentiepersoon woonachtig is in een andere gemeente. Het einde van de relatie wordt nergens betwist. Gelet op het voorgaande moet geconcludeerd worden dat er minstens sedert 13.09.2022 geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en haar Belgische echtgenoot en er sedert dan ook geen

sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. De voorwaarde tot gezinshereniging van zich te voegen bij de referentiepersoon of deze te begeleiden, is niet voldaan.

Gezien niet kan worden vastgesteld dat betrokkene zich bij de Belgische referent komt voegen of hem begeleidt, is er niet voldaan aan de beginvoorwaarde van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het einde van de relatie werd in het verleden nergens betwist, noch tijdens het socio-economisch onderzoek, noch tijdens de beroepsprocedure tegen de bijlage 21 van 27.04.2023, noch bij de opstart van onderhavige aanvraag. De aanvraag wordt heden daarom afgesloten. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Ter adstruering van haar middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“1.2.1.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is nu zonder nader onderzoek gesteld wordt dat aan de relatie van verzoekster een einde zou zijn gekomen, zonder na te gaan wat de actuele stand van zaken is van de relatie van verzoeker.

Dat het immers perfect mogelijk is dat verzoekster en haar echtgenoot zich ondertussen verzoend hebben en zij actueel wel degelijk een relatie hebben en een gezinscel vormen.

Dat er inmiddels bijna anderhalf jaar verstreken is dat verzoekster een ander adres werd ingeschreven en er nog steeds geen sprake is van een echtscheiding, wat een indicatie kan zijn dat de echtgenoten zich inmiddels hebben verzoend – en bovendien een huwelijk niet ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken.

Desbetreffende heeft het Europees Hof van Justitie uitdrukkelijk gesteld dat een huwelijk niet ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de Unieburger moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben (cf. arrest HvJ, 13 februari 1985, Diatta, 267/83, Jurispr., p. 567, punten 20 en 22; HvJ, 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 58).

Ook het Grondwettelijk Hof bevestigde dit in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, punt 36.8 : “Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen”.

In casu werd het huwelijk niet ontbonden, noch nietig verklaard, zodat er geen sprake is van een ontbonden huwelijk, zodat de weigering tot toekenning van een verblijfsrecht aan verzoekster dan ook foutief gemotiveerd is.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de

motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Aangezien de bestreden beslissing gesteund is op de overweging dat er in casu geen gezinscel meer zou bestaan tussen verzoekster en haar echtgenoot, zonder dat het huwelijk ontbonden of nietig verklaard werd én zonder de actuele stand van de relatie te onderzoeken, schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht, evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

1.2.2.

Ondergeschikt, indien de Raad van oordeel zou zijn dat het Unierecht in casu niet van toepassing is, dient verwezen te worden naar het feit dat overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belg, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten vereist en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS, 24 april 1995, nr. 53.030; RvS, 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS, 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS, 8 mei 2006, nr. 158.407).

M.a.w. het feit dat verzoekster niet meer op hetzelfde adres gevestigd is als haar echtgenoot, onvoldoende is om geen verblijfsrecht toe te kennen aan verzoekster.

Verzoekster werd immers nooit verzocht om aan te tonen dat er tussen haar en haar echtgenoot nog een gezinscel bestaat en/of er een minimum aan relatie aanwezig is.

Ook in de bijlage 19ter die aan verzoekster werd overhandigd, werd geen melding gemaakt van het feit dat zij het bestaan van een gezinscel diende te bewijzen.

M.a.w. op geen enkel ogenblik werd door verweerder gerept over het feit dat verzoekster nog een gezinscel en/of minimale relatie met haar echtgenoot diende aan te tonen!

Aan verzoekster kan dan ook niet verweten worden dat zij niet op de hoogte was van het feit dat zij minstens nog een minimale relatie met haar echtgenoot diende aan te tonen, wanneer dit op geen enkel ogenblik gevraagd werd door verweerder.

Aangezien verweerder van oordeel was dat er mogelijks geen gezinscel meer bestond tussen verzoekster en haar echtgenoot, diende hij minstens verzoekster te contacteren teneinde het actuele bestaan van een gezinscel aan te tonen.

Verweerder heeft dit nagelaten te doen, waardoor hij schromelijk is tekortgeschoten aan zijn zorgvuldigheidsplicht!

Indien het bestaan van een minimale relatie tussen verzoekster en haar Belgische echtgenoot cruciaal was om een verblijfsrecht aan verzoekster toe te kennen, diende de actuele stand van zaken absoluut onderzocht te worden door verweerder.

Dat de bestreden beslissing dan ook tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel inhoudt.

Immers, aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid

verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

1.2.3.

Dat conform artikel 40bis, §2, 1° Vw. als familielid van een burger van de Unie wordt beschouwd 'de echtgenoot of vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleid of zich bij hem voegt'.

De bepalingen van artikel 40ter Vw. zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het de familieleden betreft vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3°.

Dat verweerder niet heeft aangetoond dat verzoekster en haar echtgenoot actueel geen gezinscel hebben en het huwelijk bovendien niet werd ontbonden, noch vernietigd, zodat er wel degelijk nog sprake is van een huwelijk.

Dat de bestreden beslissing dan ook de artikelen 40ter, iuncto 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° van de Wet van 15 december 1980 schendt.

Dat om al deze hoger aangehaalde redenen, de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde motiveert immers, met verwijzing naar de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 1° en 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en haar Belgische echtgenoot, waardoor er evenmin sprake is van een gezamenlijke vestiging. De gezinsherenigingsaanvraag moet worden geweigerd omdat aan de voorwaarde van het 'zich voegen bij' de referentiepersoon niet is voldaan.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert verder de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

In casu heeft verzoekster een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van haar Belgische echtgenoot. De aanvraag wordt geweigerd door verweerder met toepassing van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 1° en 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Aldus moet de aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen in het licht van deze bepalingen worden onderzocht.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, waarnaar in voormelde bepaling wordt verwezen, luidt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Uit de lezing van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat deze bepalingen vereisen dat de vreemdeling de Belgische referentiepersoon dient te vervoegen of te vergezellen teneinde gerechtigd te zijn op de gevraagde verblijfskaart. De Raad bemerkt dat ook tussen echtgenoten het vervoegen of begeleiden als wettelijke vereiste wordt vermeld. Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen “vergezellen” of “zich voegen bij” moeten worden begrepen in die zin dat er een ‘gezinscel’ ofwel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Verzoekster moet aantonen dat er minstens sprake is van een ‘gezinscel’ waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verschillend (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044; en het Voorontwerp tot wijzigingen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 1992-1993, nr. 0555/1, 8).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het verblijfsrecht van verzoekster, dat ze verkreeg op basis van de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, reeds eerder werd beëindigd. Verweerder motiveert dat de referentiepersoon op 23 juli 2022 een klacht heeft neergelegd wegens schijnhuwelijk. Op 1 augustus 2022 werd vanwege de gemeente aan verweerder meegedeeld dat de referentiepersoon zich had aangemeld om twijfels te uiten aangaande de oprechtheid van zijn huwelijk en zijn intentie om op 21 september 2022 de echtscheiding aan te vragen. Op 7 september 2022 heeft de referentiepersoon contact opgenomen met verweerder en vermeldde hij “*dat hij niet meer samen met betrokkene sliep, dat hij overdag zo min mogelijk zijn eigendom betrad wegens het pestend en provocatief gedrag van betrokkene*”. Uiteindelijk werd verzoekster op 13 september 2022 op een afzonderlijk adres ingeschreven. Verweerder motiveert dat verzoekster er op heden nog steeds verblijft. Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoekster niet betwist dat er geen gezamenlijke vestiging meer bestaat sinds 13 september 2022. Het is volgens verweerder dan ook niet onredelijk te stellen dat er geen sprake meer is van een gezinscel. Uit niets blijkt dat deze situatie intussen is veranderd. Verweerder concludeert dat aan de voorwaarde van ‘het zich voegen bij de referentiepersoon’ niet is voldaan.

Verzoekster tracht deze motivering te weerleggen door te stellen dat het ‘perfect mogelijk’ is dat zij en haar echtgenoot zich ondertussen verzoend zouden hebben. Ze wijst erop dat de echtscheidingsprocedure nog steeds niet is opgestart, hetgeen een indicatie kan zijn dat ze zich hebben verzoend. Volgens verzoekster is de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd waar deze stelt dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging, aangezien dit niet slaat op het huwelijk tussen echtgenoten.

De Raad herhaalt dat het loutere feit nog steeds gehuwd te zijn, niet volstaat in het kader van het verkrijgen van een verblijfsrecht op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen ‘vergezellen’ of ‘zich voegen bij’ moeten worden begrepen in die zin dat er een ‘gezinscel’ ofwel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Met haar betoog dat ze nog steeds gehuwd is met haar Belgische echtgenoot en dat de echtscheidingsprocedure nog niet is opgestart, toont verzoekster geenszins aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing onterecht heeft vastgesteld dat, gelet op de voorliggende elementen, er op dat ogenblik geen sprake meer is van een gezinscel. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder bij zijn beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of

op kennelijk onredelijke wijze tot zijn vaststellingen is gekomen. Waar verzoekster slechts zeer algemeen betoogt dat het perfect mogelijk is dat zij zich heeft verzoend met haar echtgenoot, stelt de Raad vast dat het slechts bij een algemene hypothese blijft. Verzoekster brengt geen enkel element aan waaruit blijkt dat de partners zich daadwerkelijk hebben verzoend.

Vervolgens betoogt verzoekster dat haar nooit werd verzocht om aan te tonen dat er tussen haar en haar echtgenoot nog een gezinscel bestaat. Ze meent dat indien verweerder van oordeel was dat er mogelijks geen gezinscel meer bestond met haar echtgenoot, hij haar diende te contacteren teneinde meer informatie op te vragen. Verzoekster kan hierin echter geenszins worden gevolgd. De artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet vereisen uitdrukkelijk dat de vreemdeling die gezinshereniging beoogt met zijn Belgische huwelijkspartner, de referentiepersoon ook daadwerkelijk dient te vervoegen of te vergezellen teneinde gerechtigd te zijn op de gevraagde verblijfskaart. Verzoekster kan zich dan ook niet onwetend opstellen ten aanzien van deze wettelijke vereiste. Ze kan bezwaarlijk voorhouden dat ze niet wist dat ze dient aan te tonen een gezinscel te vormen met haar echtgenoot wanneer ze om gezinshereniging met deze persoon verzoekt. Het gegeven dat verweerder dit niet uitdrukkelijk aan verzoekster heeft laten weten, houdt geen steek gezien de bestreden beslissing een antwoord betreft van de administratie op een aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart die verzoekster op eigen initiatief heeft ingediend. Daarmee wordt dan ook geenszins het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Waar verzoekster tenslotte nog bekritiseert dat verweerder niet heeft aangetoond dat ze actueel geen gezinscel meer vormt met haar echtgenoot, herinnert de Raad eraan dat de bewijslast ten deze bij verzoekster zelf ligt. Verzoekster dient immers op 16 november 2023 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar Belgische echtgenoot. Zij dient daarbij aan te tonen dat ze aan alle wettelijke voorwaarden voldoet teneinde gerechtigd te zijn op de gevraagde verblijfskaart. Het komt niet aan verweerder toe het bewijs van het tegendeel te leveren.

Het enige middel is dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN